

hvorvidt der maatte være Anſvar ved at ordinere Candidater, der ikke have aſſjent de 5 første Aar af deres Børnepligt, og hvorvidt Saadanne kunne vente at komme i Betragtning med deres Anſøgninger. Saaledes vilde Biſkopperne rimeligviis ogſaa bltve fritagne for i den Henſeende at have noget miſligt Anſvar.

Ordføreren: Jeg ſkal ikke gaae ind paa den Række af Betragtninger, ſom den ſidſte ærede Taler udførte, men blot bemærke, at jeg ikke veed, om der ikke var en Miſforſtaeſſe tilſtede i det hele Foredrag. Det forekom mig nemlig, ſom om den høitærværdige Taler gik ud fra den Forudsætning, at den ordinerede Mand efter Forſlaget vilde komme til i Krigstid at gjøre Krigstjeneste, men Meningen med Forſlaget er jo nu juſt meget tydeligt den, at naar en Mand bliver ordineret, efterat have opfyldt en vis Deel af ſin Børnepligt — og før vil Regjeringen ikke ordinere ham —, da bliver han udſlettet af Rullen. Udbræder der Krig, kan han vel ikke udſlettes af Rullen paa Grund af Ordination, men Regjeringen vil derfor heller ikke i Krigstid kalde ham og lade ham ordinere. Loven vil alſaa tilſtede ad adminiſtrativ Bei paa enhver Maade at holde den ordinerede Mand udenfor Krigen efter hans Ordination. Regjeringen vil ikke lade Noget ordinere, ſom den ikke kan frittage for Reſten af hans Børnepligt, og der vil ſølgelig eſier den Brug, ſom Regjeringen har udtalt, at den vil gjøre af Loven, ikke blive Tale om Krigstjeneste af nogen ordineret Mand.

Jessen: Maatte jeg blot ſvare den ærede Miniſter paa, hvad han før yttrede, at jeg paa ingen Maade er bleven overbeviſt ved den Indſtilling, ſom nu foreligger om, at man ikke ſkulde kunne have opnaaet det Reſultat, ſom Regjeringen tilſtræbte, derſom Regjeringen ſelv stærkere havde holdt faſt ved ſit eget Forſlag og ſtøttet den Anſkuelse, ſom Landſtinget vedkjendte ſig ved den Afſtemning, ſom fandt Sted her ved 3die Behandling af Sagen. Thi vel veed jeg, at Landſtinget ikke har nogen ſtor Stykke, naar det

ikke ſtøttes af Regjeringen, men jeg veed paa den anden Side, at, naar Landſtinget og Regjeringen ere enige, da ligger der deri en meget ſtor Magt. Det forekommer mig alſaa ikke, at den Indſtilling, ſom nu foreligger, paa nogen Maade vidner om, at ikke Regjeringens Forſlag kunde være blevet ſat igjennem, derſom Regjeringen havde holdt derpaa.

J. C. Jacobsen: Jeg har hidtil været i meget ſtor Tvivl om, hvorvidt det var rigtigt og forſvarligt at ſtemme for Fællesudvalgets Indſtillinger, men, efterat jeg idag har hørt den ærede Juſtitsminiſters Udtaleſer, er min Tvivl bleven hævet. Det ſtaaer klart for mig, at jeg maa ſtemme imod dem efter den Maade, hvorpaa den ærede Miniſter nys beſvarede de Bemærkninger, der vare fremkomne fra Udvalgets Ordfører. Den ærede Juſtitsminiſter udtalte ſig jo viſtnok i det Dieblit ikke — ſkjøndt dette dog ikke forekommer mig at ligge klart for, men jeg antager det ikke — ſom den ſamlede Regjerings Repræſentant, hvad han iøvrigt erklærede ſig at være i denne Sag. Men, naar en Miniſter, den eneſte tilſtedeværende Repræſentant for Regjeringen, har udtalt ſig om et Spørgsmaal, der for mig ſtiller ſig ſom et aldeles nødvendigt Supplement til Loven, naar man vedtager denne, ſaaledes ſom den høitærværdige Juſtitsminiſter her har gjort, ſaa anſeer jeg det for urigtigt at ſtemme for ſamme.

Juſtitsminiſteren: Jeg ſkal i Anledning af, hvad der fremkom fra den ſidſte ærede Taler, blot bemærke, at jeg udtrykkelig før erklærede, at efter min Opfattelse ligger det Punkt, ſom af den ærede Ordfører blev fremhævet, udenfor denne Sag, og jeg gjorde før kun gjældende, at jeg mødte ſom Regjeringens Repræſentant i denne Sag.

Lehmann: Tor jeg i Anledning af den ſidſte Bemærkning af den ærede Juſtitsminiſter ſpørge ham, om Kultusminiſteren da er enig i det Reſultat, der nu foreligger, thi vi have jo Alle været Vidne til, at han i ſin Tid erklærede, at det Regjeringsforſlag, der da forelaa, var det Overſte, hvortil han vilde kunne